

vore nuværende gode Kreditforeningsobligationer, altsaa til Skade for de Folk, som paa det givne Tidspunkt skulle laane i Kreditforeningerne. — Det er disse Bemærkninger, jeg har ønsket at fremsætte til Overvejelse for det Udvalg, som maatte faa med Sagen at gøre. I øvrigt skal jeg med Hensyn til selve Lovforslaget kun udtale det Ønske og det Haab, at dets Tilendebning maa ske i denne Samling, saaledes at man endelig en Gang kan faa dette Spørgsmaal ud af Verden, som saa længe har sat Sindene trindt omkring i Landet i saa livlig Bevægelse.

Fr. Petersen: Den næstsidste ærede Taler omtalte Tiendeforholdene i sin Valgkreds og de særlige Bestemmelser, som gælder der. Jeg kunde da let fristes til at omtale Forholdene i den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere, men da dette Lovforslag, som saa mange andre Love, vi beskæftige os med, slutter med, at det ikke gælder for Færøerne, anser jeg det for rettest for ikke at spilde det høje Tings Tid at afholde mig derfra. Jeg kan da fatte mig i Korthed, idet jeg kun ønsker at omtale et Par enkelte Punkter. Jeg nævner først den Erstatning, der skal gives Tiendejerne ved Afløsningen. Jeg skal tilstaa, at jeg særlig tænker paa den Erstatning, Præstestanden skal have for Præstetienden, og jeg kan saa meget bedre gøre det, som jeg ikke derved tænker paa min egen Lomme, idet Loven jo ikke skal gælde Færøerne. Jeg har kun Folkekirkens Præsteembeder i det hele for Øje. Jeg skal da først udtale min Tilfredshed med, at Lovforslaget paa dette Omraade byder betydelig mere end de tidligere Lovforslag angaaende den samme Materie, idet det foreslaas, at der skal gives 25 Gange et Aars Tiende. Der kunde vel dog være Spørgsmaal, om det Gennemsnitsbeløb af Tienderne i 1892—1901, der lægges til Grund, repræsenterer en normal Tiende. De meget daarlige Aar i Midten af 90-erne gøre vel, at Beløbet er noget under det normale, i alt Fald naar Hensyn tages til Forholdene i hele den sidste Menneskealder. Hvorledes de ville blive i Fremtiden, ved man ganske vist ikke, men det forekommer mig, at det vilde have været nok saa korrekt, om man havde lagt et længere Tidsrum til Grund, f. Eks. 20 eller 24 Aar. Derved vilde man være kommen lidt højere op, og jeg tror nok, at de fleste Præsteembeder trænge til den Indtægt, de kunne faa, i det mindste naar man ser paa Præsteembederne som Helhed.

Men hvad der har endnu større Betydning med Hensyn til den Fordel eller den Skade, som denne Afløsning kan medføre for Præstestanden, er, hvorledes Renteforholdene blive i Fremtiden, og her tror jeg nok, man maa indrømme, at der ikke er Udsigt til, at Renten skal komme op over 4 pCt. Snarere er der al Sandsynlighed for, at den vil gaa betydeligt ned derunder, navnlig naar det tages i Betragtning, at det i Lovforslagets § 25 stilles i Udsigt, at der kan konverteres til Fordel for Tiendeyderne. Hertil kommer, at det er meget betydelige Midler, som Stiftsøvrighederne, efterhaanden som Tiendeafløsningerne gennemføres, skulle sørge for at faa anbragte paa Pengemarkedet, og ogsaa dette kan antages at ville bidrage til, at Renten bliver ikke saa lidt lavere, men selv om den kun bliver $\frac{1}{2}$ pCt. lavere, altsaa $3\frac{1}{2}$ pCt., vil det for mange Præsteembeder betyde en ikke ringe Nedgang i Indtægt. Jeg tillader mig derfor at henstille til Overvejelse for den ærede Minister og det eventuelle Udvalg, om der ikke kunde være Anledning til at lade Statskassen garantere Præsteembederne en Rente af 4 pCt. af Afløsningssummen.

I Forbindelse hermed skal jeg tillade mig at omtale en Sag, som staar i den nøjeste Berøring med denne Tiendeafløsning. Det er dette, at der paahviler en hel Del af Landets Præsteembeder forskellige Sædafgifter, Afgifter til Stiftsmidler, Pension osv., som vistnok nu i alle Tilfælde betales efter Øjeblikkets Kapiteltakst. Det forekommer mig, at naar den Tiendeafløsning, som her foreslaas, finder Sted, bør disse Afgifter ogsaa udredes efter den Gennemsnitstakst, som ligger til Grund for Afløsningen. Ellers vil vedkommende Indehaver af Embedet lide stort Tab i det Øjeblik, Kapitelstaksten bliver højere, og han altsaa maa svare forholdsvis mere end det, han modtager. Jeg skal tillade mig at henstille ogsaa dette til Overvejelse for Udvalget.

Chr. Nielsen: Det foreliggende Lovforslag er ikke alene et stort finansielt og meget omfattende Forslag, men tillige et af dem, der skulle ophæve de ældre og uretfærdige Beskatningsmaader, hvorunder vort lille Land i mange, ja i altfor mange Aar har maattet lide. Det er derfor mit Haab, at det ved forenede Bestræbelser fra alle Sider maa lykkes i denne Samling at faa Lovforslaget ophøjet til Lov. Paa Forhaand vil jeg sige den høje Regering en Tak for Forslaget, som det foreligger.